

William Tite: Enkele gedachten over de bediening

Vertaald uit de Gospel Standard

Voordat de grote Leidsman van onze zaligheid Zijn gemeente hierbeneden verliet, voltooide Hij niet alleen haar verlossing, maar verwaardigde Zich ook veertig dagen na Zijn opstanding bij haar te vertoeven, om enkele gepaste instructies te geven tot haar besturing tot het eind van de tijd. Hij gaf Zijn discipelen een bevel om het Evangelie te prediken aan alle creaturen, tot het uiterste der aarde; maar gaf hun de aanwijzing te Jeruzalem te blijven totdat ze zouden zijn aangedaan met kracht van omhoog. Deze kracht zouden ze ontvangen door de nederdaling van de Heilige Geest op hen (***Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde. Hand. 1:8***) (***Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welke wij roepen: Abba Vader. Rom. 8:15***). En niemand kan een waarachtig getuige zijn om zielen te bevrijden die niet de getuigenis min of meer in zichzelf heeft dat de Heilige Geest van de dingen van Jezus ontvangen heeft en ze hem verkondigd heeft; en het hem gegeven heeft te weten dat Hij zijn Gerechtigheid is, en dat hij in Hem volmaakt is. En de Geest zal alle dingen ons indachtig maken die Jezus tot ons gezegd heeft; maar als de Heere nooit iets tot ons gezegd heeft, hoe kan het ons dan indachtig gemaakt worden? Hij heeft vele dingen tot ons gezegd in Zijn Woord, maar we kunnen ze niet ons eigendom noemen totdat de Heilige Geest ze tot onze harten brengt en ze in onze harten verzegelt. Hij zei vele dingen tot Zijn discipelen vanouds, die ze vergaten totdat Hij was opgestaan van de doden. En zo is het met ons ook; veel dingen zegt Hij tot ons tot onze troost, maar in de tijd der verzoeking vergeten we ze, en kniezen en murmureren totdat hij ons enige herinnering geeft aan Zijn barmhartigheid; dan blozen we van schaamte over ons ongeloof en onze ondankbaarheid, en roepen: ‘Zie, ik ben te gering!’

Hij zei tegen Zijn discipelen: ‘Jullie zijn alle verleidingen met Mij doorgestaan’. Zij zagen Zijn Godheid en kracht tentoongespreid vele malen in de wonderen die Hij werkte en Zijn zachtmoedigheid als mens onder alle slechte behandeling die Hij op Zijn weg kreeg; en soms werden ze tot de belijdenis gebracht dat Hij de Christus Gods was. Nu, de Heere zond Zijn discipelen tot de verloren schapen van het huis Israëls, om hun op te roepen berouw te hebben, want het Koninkrijk der hemelen was nabij; maar heel weinig wisten ze van Hem in deze staat van duisternis vergeleken bij wat ze verstonden na Zijn opstanding, toen Hij hun verstand opende om de Schriften te verstaan, en de Heilige Geest neerdaalde en van Hem getuigde tot hun hart. Toen was er geen: ‘Als u de Zoon van God bent...’. Maar ze gingen heen en predikten, door Jezus, de opstanding uit de doden; en verklaarden dat deze zelfde Jezus, Die zij gekruisigd en gedood hadden, zowel Heere als Christus was, en als Vorst en Zaligmaker verhoogd aan Gods rechterhand was om Israël bekering te geven. Duizenden arme dode zielen, begraven in de ruïnes van de val, ‘hoorden de stem van de Zone Gods’, werden uit hun graven van zonde en onwetendheid opgebracht en riepen: ‘Lieve heren, wat moeten wij doen?’ En toen ze besturing ontvangen hadden, vluchtten ze tot Hem hun enige Toevlucht, bogen voor Zijn scepter, klampten zich vast aan Zijn kruis, namen dienst onder Zijn banier, erkenden Hem voor hun Leidsman, leerden Zijn tucht, droegen Zijn wapenrusting en volgden Hem waar Hij ook heenging, zelfs door vloed en vlammen; en velen bezegelden hun getuigenis met hun bloed, omdat Hij hen gewassen had in Zijn bloed.

Maar alle gezonden knechten des Heeren in de bediening moeten hun Heere en Meester volgen door pijnlijke verzoeking. Hij onderging drie hevige verzoeking in de woestijn, waarin alle overige in zekere zin ingesloten mogen worden; en Hij overwon de tegenstander. Dit geeft ons zekerheid van overwinning: ‘Hij doorstond de vurige proef, en wij zullen staan door Hem’. Hij hakte de wortel door en velde de boom, al zijn er veel spruiten opgesprongen, die ons ten zeerste kwellen. Maar ik geloof dat God Zijn dienaars heel pijnlijk geoefend laat worden hier voordat Hij hen uitzendt om Zijn waarheid te prediken, en hun enige bevrijding van onder vandaan geeft, of ze konden er niet tegen bestand zijn of in staat gesteld worden om al de raad Gods te verkondigen.

1. De eerste verzoeking van de Heere was te twijfelen aan dat Hij de Zoon van God was, nadat Hij daarvan zulk een heldere openbaring had ontvangen bij Zijn doop. Maar de satan wierp dit ‘Indien’ niet naar Hem totdat Hij een tijd van vasten had gehad en honger voelde. De satan kwam niet op de tijd dat Gods aangezicht lichtte en de getuigenis van de Heilige Geest; ook komt hij niet tot ons wanneer wij de liefde

Gods in onze harten uitgestort voelen, vrede hebben in het geloven en de Geest getuigt met onze geest dat wij de kinderen Gods zijn; wanneer Jezus de Banier draagt boven tienduizend en al wat aan Hem is, gans begeerlijk is. Nee; dit is zijn tijd niet; hij kan alleen in het donker werken; we moeten in een woestijnervaring komen en niets vinden dan onvruchtbaarheid in onszelf en onze arme harten zo hard voelen als een diamant. Dat zijn de vastendagen van de ziel. De Bruidegom heeft ons verlaten of Zijn lieflijk gelaat verborgen zodat wij Hem niet kunnen aanschouwen; en we zijn bang dat we Hem zo getart hebben dat Hij ons niet meer genadig zal zijn; dan roepen we: 'Is Zijn tedere genade schoon vergaan?' 'Was Zijn belofte niet voor Eeuwig?'. Nu is er geen zoete genieting van de genademiddelen of van het lezen van het Woord; want de Bijbel lijkt een verzegeld boek, de beloften hebben hun zoetheid verloren, en de ziel moet een speentijd van de melk de vertroosting ervaren. Geen vrijmoedigheid nu aan de troon der genade; niets dan kniezen, murmureren en een gevoelig besef van hardheid, duisternis en verwarring. De ziel leert nu meer van de betekenis van hoofdstuk 1 van Jesaja: 'Het hele hoofd is ziek, en het hele hart is zwak'. Ze vindt in zichzelf niets dan wonden en etterbuilen en, en ze roept uit: 'onrein, onrein!' Er is weinig of geen smaak in het gepredikte Woord, en wellicht geeft ze de predikant de schuld en denkt dat hij niet zo goed preekt als eerst. De duivel vervult haar met boosheid en godslasteringen, met gedachten de meest duistere en vuile, zelfs in het huis des gebeds, waar ze er allermest vrij van wenst te zijn. Omdat ze de vreze Gods heeft en de gierigheid haat, wordt ze zo verzocht met deze zonden dat het schijnt ze moet overwonnen moet worden. Dit is een bron van veel smart voor haar; want als ze een penning waarde neemt die niet haar recht is, kan ze geen rust vinden; haar consciëntie is zo verschrikt; ze wil alles doen om van de schuld af te komen.

Nog eens. Deze arme mens roept om nederig gehouden te worden, maar vindt hoogmoed in alles werken wat hij doet. Als hij tracht te bidden en een weinig vrijmoedigheid heeft, zal hoogmoed naderhand binnenkomen; hij voelt ze en vreest dat deze Schriftplaats hem zal veroordelen: 'Een trots hart is een gruwel in Gods ogen'. Hij heeft zo'n gezicht en besef van zonde en haar gevolgen, dat hij ziet dat de hele dierlijke natuur erdoor lijdt, die allemaal elkaar haten, bestrijden en verslinden. Onder een gevoelig besef van deze dingen in zijn eigen boezem, van zijn verdorvenheid en hulpeloosheid, gelooft hij de vijandschap van het gevogelte des hemels en de roofdieren veel groter zou zijn dan ze ten opzichte van de mens is, als ze maar wisten dat de zonde van de mens de oorzaak was van hun diverse lijden.

De ziel roept: 'O, dat ik berouw kon hebben! O, dat ik kon geloven!', maar ze ondervindt dat ze geen van beide kan zonder kracht van omhoog, want zowel bekering als geloof zijn Gods gaven. Maar de satan zegt: 'Hoe kunt u een kind van God zijn? Waar is uw liefde tot Hem, tot Zijn volk, of Zijn waarheid?' 'Ach,' zegt de arme ziel, 'ik vrees dat ik er nooit één kan zijn, want ik denk dat zij zich nooit zo voelen als ik.' 'Wee mijner, ik verga', als vrije genade mij niet toegereikt wordt!' Maar deze mens wordt 'geholpen met een kleine hulp' soms, om zijn hoop levend te houden. En als hij een kennis heeft van het heilsplan, om het met woorden uit te stallen en hij gaat uit om te preken in deze staat, zal hij de positieve kenmerken te laag leggen of anderen als aanmatigend en de mensen die ze preken. Niet omdat hij die deze lagere kenmerken heeft geen kind van God is; nee, want hij is er een, maar hij is in wettische dienstbaarheid, en is niet in volkomen vrijheid gezet door de Zoon. Hij kan praten over de ziekte, maar niet veel over het geneesmiddel. Niet omdat hij volstrekt onwetend is van of zonder Christus is; nee, want hij verwacht geen vergeving dan alleen door de verzoening; maar hij ziet uit, wellicht, naar een openbaring daarvan in enig visioen. Ook is hij niet algeheel onwetend van de gerechtigheid van Christus, want hij roept om in Hem gevonden te worden; maar hij wil zichzelf beter voelen of enige vrucht uit de verdorven boom van de natuur voortbrengen; maar dit moet hij leren dat hij nooit kan. Hier worstelt hij, bevreesd om zichzelf geheel op Christus te werpen, als een arme zondaar om gezaligd te worden door Zijn genade alleen, in de vrees dat het aanmatigend zou zijn. Maar wanneer de Heilige Geest deze gerechtigheid nabij brengt, trekt het geloof haar aan, heeft hij vrede in het geloven, en rust al zijn zaligheid en veiligheid op de eeuwige en onveranderlijke liefde Gods. Zijn wettische vrezen zijn verdwenen en een begenadigde kinderlijke vrees neemt de plaats in. Hij ziet en voelt nu dat zijn staat niet in zichzelf is, maar in Christus. Hij leunt met zijn alles op de eeuwige arm des Heeren en gelooft dat niets hem kan scheiden van Zijn liefde. Nu denkt hij dat de oorlog ten einde is; maar in plaats daarvan komt nu de tweede verzoeking.

2. De satan nam de Heere en stelde hem op een tinne van de tempel, om Hem op te blazen van hoogmoed. Zo neemt hij ook menig arm kind van God op dit punt en vertelt hun over hun hoge en veilige staat, over Gods onveranderlijke besluiten, over Christus' eeuwige voldoening aan het Goddelijk recht, Zijn volmaakte vervulling van de wet en definitieve wegneming van al hun schuld, zodat die nooit tegen hen ingebracht kan worden. 'Nu,' zegt hij, 'bent u voor eeuwig veilig; u hebt niets te vrezen; de zonde kan u geen kwaad doen,

dus hoeft u niet onder zulke toom te zijn als u geweest bent; werp u zelf neer; wees niet zo eigenaardig; een weinig onschuldig vermaak kan u geen kwaad doen, een beetje toegeeflijkheid zal heilzaam voor u zijn; u weet dat goede mensen hun tekortkomingen hebben; God wist al welke zonden u zou begaan en heeft ze allemaal op Christus gelegd, en u moet zo ver gaan als u altijd zo voorzichtig bent.' Hoeveel kinderen Gods zijn van deze top van hoogmoed in een lage zonde gevallen en hebben zichzelf pijnlijk bezeerd! En als ze openbare zonde geweest is, hebben ze anderen ook pijnlijk bedreefd! Ik geloof dat al Gods gezonden dienstknechten in deze beproeving hevig beproefd en geschud zijn, maar God in Zijn barmhartigheid bewaart of herstelt al de Zijnen. Maar er zijn er velen die op dit punt worden weggevoerd met hoofdkennis; zij preken de leerstellingen zo duidelijk mogelijk en zijn er zo hoogmoedig op als maar kan, en vertellen arme misleide zondaars, opgeblazen met hoogmoed en kennis om niet te vrezen, want Hij heeft alles goedge maakt. O Heere, bewaar mij arme, hulpeloze, onwaardige, voor deze en iedere strik. Nu, als de Heere Zijn eigen dienstknechten liet uitgaan voordat ze op dit punt min of meer beproefd waren, zouden ze niet bestand zijn tegen deze antinomianse dwaling.

3. Maar de derde verzoeking die de Heere verduurde was dat de duivel Hem alle koninkrijken van deze wereld en hun heerlijkheid toonde. Maar Hij moest neervallen en hem aanbidden, de god dezer wereld, om ze te krijgen. Maar in al deze verzoeken overwon de Heere hem met het Woord en deed hem achter Zich gaan. Zo verzoekt de duivel ook ons; wanneer hij de macht niet over ons kan krijgen in de kerk, om de waarheid te loochenen, stelt hij de verschillende koninkrijken van deze wereld voor; en hoe ze ook genoemd mogen worden, allen aanbidden hem wier namen niet geschreven staan in het boek des levens des Lams. 'En Jezus zei: Het is geschreven, Gij zult de Heere uw God aanbidden'. Waar de eeuwige Godheid en even gelijkheid van Jezus met de Vader en de Heilige Geest geloochend of teruggehouden worden, is dat niet de aanbidding van de ware God, maar van de duivel; en waar Jezus niet wordt voorgesteld in Zijn twee naturen, de Goddelijke en de menselijke natuur, als het Hoofd van Zijn gemeente, de betrekking waarin Hij tot haar staat, en de ambten en eigenschappen die Hij draagt als Profeet, Priester en Koning, Man, Broeder, Vriend, is er niet de aanbidding van God. Waar Hij ook niet wordt uitgestald in alle ordinanties als de Eerste en de Laatste; en in alle leerstellingen, beloften en voorschriften, als 'Het einde der wet tot gerechtigheid' voor Zijn volk, zowel in Zijn actieve als lijdelijke gehoorzaamheid, is niet de aanbidding van God. En waar de Heilige Geest niet wordt uitgestald als de Almachtige Levend-maker, Onderwijzer en Trooster van de gemeente, Die haar opbrengt uit de ruïnes van de val en door alle verzoeken en benauwdheid tot Jezus brengt voor rust, door haar vrede te geven in het geloof in Hem als haar Alles in alles en enige Fundament om p te rusten, en haar tot Hem thuis te brengen ten slotte tot prijs der heerlijkheid van Zijn genade, is niet de aanbidding van de ware God. Maar waar deze waarheden gehandhaafd worden, en in het hart genoten, wordt God aanbeden in geest en in waarheid.

Nu, ik wens niet opgevat te worden alsof ik iets zeg tegen de gaven van een goed man, hetzij meer of minder; maar ik zeg dat als hij niet in een grotere of mindere mate door deze dingen heengegaan is, hij niet tegen de vijand bestand is. Gods bellen zijn gouden, die Hij in Zijn gemeente gehangen heeft, en die beproefd zijn in de vuren van verzoeking en vervolging, of ze zouden geen zeker geluid geven.

Een mens die door de Heilige Geest door deze verzoeken gebracht is en door Hem gezonden in de bediening, gaat met Goddelijk gezag en met Goddelijke leiding. Zijn doel is het Goddelijke Woord tot zijn leidraad te nemen en niet de meningen van mensen, al zal hij de opvatting van een goed mens niet verachten als hij er enig onderricht van kan krijgen, maar die waarden; toch ziet hij op tot God voor zijn steun, en vraagt om Zijn Geest om hem te besturen recht in het snijden van het Woord der waarheid, tot Zijn eer en het onderwijs en de troost van Zijn volk. Hij ziet ook tot Hem op om tijdelijke steun, als Die alle harten en eigendommen tot Zijn beschikking heeft en niet naar beneden op de mensen in de kerkenbanken. Als echter hij weet omdat zijn steun moet komen door zijn vrienden, behandelt hij hen niet met verachting; maar hij weet dat God het vermogen en de wil moet geven, en hij erkent hem als vrienden in hun gaven, maar God als de bewegende Oorzaak. Hij stelt zich ten doel elk een deel te geven: melk aan de zuigelingen, vaste spijs aan de jongelingen en iets van de oude wijn van het koninkrijk aan de vaders die neergebogen zijn door ouderdom, beproevingen en zwakheden. Hij stelt zich ook ten doel de leerstellingen zuiver te preken, zoals hij ze zelf geleerd heeft, en de zuiverheid van hun natuur en gerichtheid te laten zien, zodat hij het gemoed leidt in een heilige eerbied voor de heilige God en een heilig vertrouwen op Hem die Zijn trouw en liefde aan ons daarin bekend gemaakt heeft. 'In leerstellingen weergegeven, onvervalstheid, deftigheid, oprechtheid' (*Betoon*

uzelven in alles een voorbeeld van goede werken; betoon in de leer onvervalstheid, deftigheid, oprechtheid. Tit. 2:7). Hij predikt de beloften in een kenmerkende en bevindelijke manier, waarbij hij ze niet aanbiedt op een universele manier aan de hele wereld, maar de gepastheid van de zegeningen die daarin vervat liggen, aan toont voor die personen die tot een gevoel van hun nood gebracht zijn. Hij toont hoe ze ertoe gebracht worden hen te ervaren in hun ziel door de kracht van de Heilige Geest, tot hun troost en bemoediging, waardoor ze ertoe geleid worden te hopen op God Die de beloften gedaan heeft, en ze zal vervullen om Zijns groten Naams wil. Hij predikt de voorschriften, niet op een wettische maar op een evangelische manier; niet als het gebod vaneen streng Rechter of een hardvochtige Meester, met een dreiging van definitieve verbanning voor het breken van de minste ervan, maar als de vriendelijke besturingen van een hoogst toegenegen Ouder, Die het goeddunkt de roede te bewaren voor Zijn opstandige kinderen en Die zegt dat wie Hij liefheeft Hij kastijdt, maar het is altijd tot hun nut, opdat zij Zijn heiligheid deelachtig worden. Deze dienaar van de Geest berispt, bestraft, vermaant op Schriftuurlijke grond; hij waarschuwt de ongeregelde, ondersteunt de zwakken en toont dat de genade Gods zaligmakende genade Gods leert dat de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, wij matiglijk, rechtvaardig en godzalig in deze tegenwoordige wereld behoren te leven, tot de vrede en het welzijn van onszelf en onze broeders. Dit zijn de doelen van een man die door God gezonden is om Zijn Evangelie te prediken. Zijn tekortkomingen en zijn beproevingen wat dat betreft zullen pijnlijke belagingen voor hem zijn. Als hij van een lichtzinnig humeur is en ad rem, zal hij veel dwaze en frivole uitdrukkingen gebruiken, die mensen aan het lachen maken; en al geeft hij het vragende gemoed mogelijk veel onderwijs, toch lijkt zijn lichtvaardige manier van doen de vastigheid of plechtigheid van het onderwerp omver te werpen; en terwijl veel theoretische en dwaze mensen in de wolken zijn met zijn geestige uitdrukkingen, worden veel tedere, beroerde, angstige zoekers en velen van zijn bevestigde vrienden erdoor gekwetst en denken dat hij beter behoort te weten, en dat is ook zo. Hij zucht hierom dikwijls in het verborgen en roept tot de Heere om ervoor bewaard te worden; want hij vreest dat hij door deze dwaasheid vroeg of laat gelaten zal worden de grenzen van wat gepast is te doorbreken en een openbare schande op zichzelf en de zaak van God te brengen. Maar hij is daar steeds en steeds weer, wat hij ook doet, en laten vrienden en de consciëntie ook zeggen wat ze willen. Dit is een doorn in het vlees en ook kunnen hij of zijn vrienden met al hun wijsheid en tact, die er niet uit krijgen; en de satan slaat hem er dikwijls mee en roept uit: 'Ha, op een dag zal je vallen en dan zal iedereen zien wat je bent', en de menselijke voorzichtigheid zegt: 'O, wat een mooie prediker zou hij zijn, als deze tekortkoming er niet was!'

Maar God heeft besloten dat geen vlees zal roemen in Zijn tegenwoordigheid, maar brengt Zichzelf eer door de zwakheid van Zijn dienstknecht; en dit doet Hij op drie manieren:

1. De hoogmoed van de man wordt gedood en hij kermt uit tot de Heere: 'Zie, ik ben te gering!' en bidt om bewaard te worden onder een diep besef van zijn eigen hulpeloosheid.
2. Zijn vrienden worden bewaard een afgod van hem te maken vanwege zijn gaven, wat ze zeer waarschijnlijk wel zouden doen als zijn zwakheden er niet waren.
3. Het hart van vele huichelaars wordt opengelegd en zijn zonden ontmaskerd, en als hij niet geoordeeld wordt in deze wereld, zal het een getuigenis tegen hem zijn voor Gods aangezicht in de oordeelsdag.

Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Nog eens, een ander is solieder en kan niet van lichtzinnigheid beschuldigd worden. Hij is plechtig, gewichtig en indrukwekkend. Hij tracht het gemoed van de mensen onder de indruk te brengen van de ijdelheid van alle aardse goed, de korthed van de tijd en de ontzaglijke staat van de eeuwigheid voor hen die in hun zonden leven en sterven. Hij wijst de verwonde en achtervolgde en zwaarbelaste ziel op het Lam Gods, als de enige Verzoening en Toevlucht. Hij toont de noodzaak van persoonlijke vereniging met Hem door een levend geloof in de ziel gewerkt door de Heilige Geest, en een ontvangen van Christus in het hart, de Hoop der heerlijkheid, als een blijk van een aandeel in Hem, en om hen te leiden van de ene mate van genade tot de andere, totdat ze komen tot een bevestiging in Hem in de volle zekerheid des geloofs. Ook zal deze voeder van zuigelingen niet tekortschieten de kleinste hoop te bemoedigen in enigen die een Schriftuurlijk fundament hebben; maar omdat hij huichelarij in de dingen Gods boven alles haat, zal hij trachten de lijn van onderscheid zo recht mogelijk te trekken naar de regel van Gods Woord, en als het aankomt op punten van kenmerk zal hij overtuigend en standvastig in zijn beslissing zijn; en als hij een vlugge gedachten wending heeft en een scherpe manier om zichzelf uit te drukken, zal er voor velen een onaangename hardvochtigheid in zijn gevolgtrekkingen lijken te zijn, en sommigen van zijn vrienden kunnen denken dat hij te stellig en dogmatisch is; maar zijn vijanden zullen zeggen dat hij

twistziek is en een slechte geest heeft, en soms wordt hij ertoe gebracht te zien dat hij verkeerd is in dit opzicht, en het bedroeft hem. Maar God doet het medewerken ten goede genadig voor zichzelf en zijn vrienden, en de mond van menige tegenspreker wordt gestopt en God wordt verheerlijkt; maar zelfvoorzichtigheid moppert erover, al kan ze het niet veranderen.

Een ander is heel zachtaardig en kan niet beschuldigd worden van lichtzinnigheid of strengheid. Hij kan pathetisch zijn en proberen de aandacht van zijn toehoorders te wekken door de plechtigheid van het onderwerp dat hij behandelt, en de ontzaglijke gevolgen als zij het met onverschilligheid of veronachtzaming behandelen; maar hij zal proberen elke hardvochtige uitdrukking te mijden, uit vrees dat het een slechte uitwerking zal hebben. Niet dat hij van de waarheid wil afwijken, maar uit overweging dat het meest in overeenstemming is met de geest van het Evangelie en het overeenkomt met zijn natuurlijke karakter en temperament. Nu, hij is gezond in de leer, helder in het oordeel, consequent in zijn gedrag, zachtmoedig in zijn manier van overdracht en zou een Barnabas getypeerd kunnen worden als: een zoon der vertroosting. Hij tracht elke aansporing die het Woord Gods toelaat, te gebruiken en voedt de zuigelingen met de rijke melk van het Woord en vanuit de zuiverste beweegredenen. Voorzeker, dit moet de man zijn die God zal erkennen en zegenen, en hij moet allen behagen! En zo zegent God zijn bediening aan veel zielen; maar laat hem komen in dichte twisten en zware tegenstand, en hij zal bijna alles liever doen dan de wapenen opnemen en ernstig strijden voor de waarheid. Hij zal alles doen om in vrede te gaan, maar hij haat de oorlog, niet alleen uit vrees, maar hij ziet dat het tegengesteld is aan de regel van het Evangelie. 'Wel', zegt zelfvoorzichtigheid weer, 'dit moet juist zijn'; maar wat zegt het Woord? 'Strijd ernstig voor het Geloof', en Paulus zei ook dat hij met de beesten gestreden had en verklaarde aan het eind van zijn reis dat hij de goede strijd gestreden had.

Maar er moet nog iets anders overwogen worden. Laat er een arm beproefd kind van God zijn, die gekweld wordt door de verzoeken van de duivel, en waar bijna zijn hele leven zuur gemaakt wordt door een knorrig humeur en zwakke zenuwen, onder donkere en beproevende omstandigheden; zal deze rustige man zijn pad aanwijzen, de struikelblokken wegnemen en hem sturing geven? Nee; ook roemt deze arme door de zonde geplaagde toehoorder niet in deze dingen, maar kreunt eronder en zou een wereld geven als hij die had, om ervan bevrijd te worden. En deze vriendelijke en zachtaardige prediker veracht zijn arme broeder niet, maar hij is in zekere mate een vreemdeling aan zijn pad. Maar heeft hij niets om bedroefd over te zijn voor het aangezicht des Heeren? Ja, hij ziet dikwijls dat hij te onverschillig geweest is en dingen voorbijgegaan is aan die hij bestraft moest hebben. Hij ervaart dat een groot deel van zijn werk het vuur niet zal doorstaan en hij wordt voor het aangezicht des Heeren gebracht om zijn zonden te belijden; zo is hij God een schuldenaar aan voor Zijn genade.

Maar hier komt iemand anders en die denkt dat hij de fout van deze man helder ziet, en hij stormt in een andere dwaling. Hij heeft wellicht een heel diep werk der wet ondervonden, zoals wij dat noemen, en hij meet zijn eigen regel van ervaring af aan, in plaats van aan Gods Woord; en iedereen wiens bevinding niet in de buurt van zijn eigen bevinding komt, in hoogten en diepten, wijst hij af als onecht; echter niet vanuit slechte beweegredenen, of wensend een echt kind van God te kwetsen; nee, maar uit vrees dat hij met een huichelaar te maken zou krijgen. De stokbewaarder te Filippi zal er heel goed vanaf komen, maar de arme Lydia moet een stapje terug doen; en als iemand er komt die een verzekering van zijn aandeel geniet en zich in de Heere verblijdt, kan hij die natuurlijk niet verdragen. Dit denkt hij is heel aanmatigend, en hij is zo bang om te bedriegen en bedrogen te worden dat zijn hand bijna tegen elk mens is. Hij denkt dat hij veilig zal zijn als hij maar met een paar mensen van zijn eigen mening kan gaan. Maar, helaas, arme man, zijn hoogmoed wordt gedood en hij leert zijn fout door een pijnlijke ervaring van teleurstellingen; want hij vindt er velen die vloeiend kunnen spreken over hoogten en diepten, na verloop van tijd de grootste moeite en droefheid de gemeente blijken te zijn, omdat ze tot in de kern verrot zijn. Dit doet hem zuchten voor de Heere, en roepen om leiding,

en om bewaard te worden voor zijn eigen wijsheid, die hij meer en meer van ontdekt dat dwaasheid is. Hij heeft geen steen nu meer om naar zijn naaste te werpen, en ook evenmin kan hij zeggen: 'Blijf bij uzelf, want ik ben heiliger dan gij'. Zo worden wij allen tot de conclusie gebracht, vroeg of laat: 'Niet ons O Heer, niet ons O Heer, maar Uw Naam zei alle eer'.

Van het eerste gedeelte van deze opmerkingen ben ik een getuige vanuit hartelijke bevinding. Ik was veel jaren onder de eerste verzoeking en ik kon de eeuwige gerechtigheid, de toegerekende gerechtigheid of de uiteindelijke volharding niet bevindelijk gepreekt hebben; maar God verlostte mij door deze woorden: 'Wij hebben vrede in het Geloven', en toonde mij dat ik 'volmaakt was in Hem' als mijn Gerechtigheid. Als ik een poging gedaan had te prediken vóór deze bevrijding, kon ik alleen de lagere kenmerken van de

christelijke bevinding genomen hebben; evenmin kon ik maar heel weinig over Christus en de heerlijkheid van Zijn genade gezegd hebben.

De tweede verzoeking maakte ik door, maar de Heere bewaarde mij barmhartig voor vallen en deed mij teder wandelen in Zijn vreze. Als ik gepredikt had terwijl ik onder deze verzoeking was, zou ik de leer ingestormd hebben zonder haar bij ervaring geleerd te hebben.

De derde verzoeking had ik een lange en pijnlijke worsteling mee, en dit was om de Godheid en eeuwige Godheid van Christus te loochenen, door het begrip te aanvaarden van het voorbestaan van de menselijke ziel van Christus. Dan zou ik een hoge Unitariër geweest zijn; maar de Heere brak de strik door een zoete toepassing van deze woorden aan mijn beroerde hart: *'(Den Koning nu der eeuwen, den onverderfelijke, den onzienlijke, den alleen wijzen God, zij eer en heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen. 1 Tim. 1:17)*. Ik zegt niet dat God al Zijn gezonden dienstknechten slechts tot één punt van de leer brengt, of hen allen op gelijke mate beproefd laat worden, of aan allen zo'n duidelijke verlossing daaruit geeft. Maar dit geloof ik: niemand is tegen deze of elke andere dwaling bestand dan alleen door de genade Gods; evenmin kunnen ze vertellen van de pijnlijke oefening eronder, als ware getuigen, tenzij ze daar geweest zijn; en op gelijke wijze kunnen ze niet praten over verlossing eruit, totdat ze er zelf uit verlost zijn.

Met betrekking tot het tweede gedeelte, ik zou willen zeggen omdat het, het doel van elk goed man is God te verheerlijken in zijn bediening, zover hem bekwaamheid gegeven is, en allen verschillende gaven hebben, maar door dezelfde Geest, laten wij geen struikelblok in de weg van onze broeders werpen. Evenals geen twee voorwerpen precies hetzelfde zijn in natuur, zo zijn geen twee mannen precies hetzelfde in gaven ambtelijke, en waren dat ook nooit. Jakobus en Johannes moeten zonen des donders zijn, Barnabas moet een zoon der vertroosting zijn. Paulus' spreken moest verachtelijk gevonden worden, Apollos moest welsprekend zijn; Paulus werd door schrik en benauwdheid van schuld gebracht, en Apollos werd door een vriendelijke hand genomen en de weg des Heeren nauwkeuriger uitgelegd, en hij overtuigde de Joden machtig dat Jezus de Christus was, en dit moest door de Heilige Geest zijn. Zo in latere tijden, getuige Huntington en Hawker, beiden begenadigde mannen, maar hoe verschillend in gaven en gezindheden! Ook, uit een grote wolk van getuigen, let op Berridge en Gadsby. Hoe verschillend werden zij bewerkt en gebracht tot de kennis der waarheid! Maar welk een gezegende dienstknechten des Heeren en gezalfde dienaars van het eeuwig Evangelie!

Mocht de Heere ons bewaren in Zijn vreze, om Zijn heerlijkheid en het welzijn van elkaar te zoeken! Dit is de oprechte begeerte van een van de onwaardigste van allen.

Potton

W.T.